

Tomáš Němec

ŽIVOT VÁLEČNÍKA

ilustroval Lubomír Kupčík

MYSTERY PRESS

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha ani žádná její část nesmějí být kopírovány, zálohovány ani šířeny v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Copyright © Tomáš Němec, 2022
Cover & Illustration © Lubomír Kupčák, 2022
Cover Art © Lukáš Tuma, 2022
Maps © Martin Stehlík, 2022
Czech Edition © Mystery Press, Praha 2022

ISBN 978-80-7588-371-1 (pdf)

Tomáš Němec

**ŽIVOT
VÁLEČNÍKA**

ilustroval Lubomír Kupčík

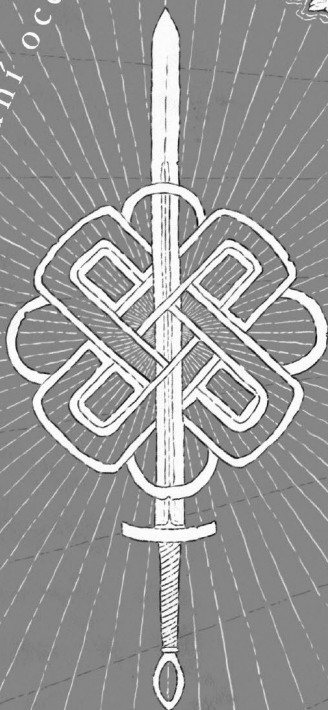
MYSTERY PRESS

2022

Císařství

Anno
Imperatorii
3176

Západní oceán

A A S R A

YDDER

O H M E T H

TRIMMOR

TUTAN

S A R A M A N T I A

W Y K K O N

ené moře

VÝCHODNÍ
BRÁNA

Enyo Mayo

Skandia
Heddoská Hráz

Mondyye

Bradhye

Dongh

Skály
Andorrrenu

Jehly

Thonaverst

Toqba

Grouth

Věčné Město
a Palác

Numellor

Samolin

St. Tourr

Hollm

Remirquilbe

Eizzenstat

Eyota

Eleffspor

Thill

Grakkia

400 MIL

TUTO MAPU VYTVOŘIL CÍSAŘSKÝ
KARTOGRAF MARTTYAS ZARDABA

Lucii

*Za víc, než v co mohl jeden
Krušnohorec kdy doufat.*

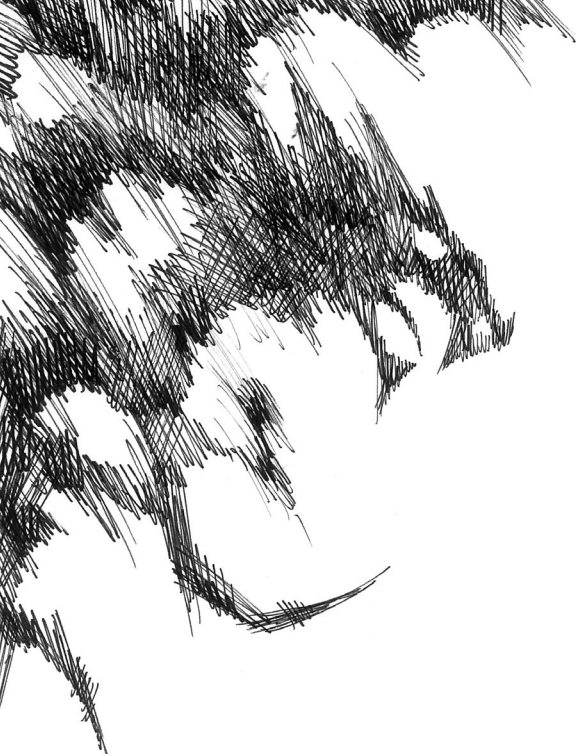
A památce mých rodičů.

„Znáš přece tajemství oceli, ne, chlapče? Mám ti ho prozradit? Je to to nejmenší, co pro tebe mohu udělat. Ocel není silná, tělo je silnější! Co je ocel v porovnání s rukou, která zbraň drží? Podívej se na sílu svého těla, na touhu ve svém srdci... To já jsem ti ji dal!“

– Thulsa Soudce

„A tak sebou zmítáme dál, lodě deroucí se proti proudu, bez přestání unášeni zpátky do minulosti.“

– Nick Carraway

„Měl jsem sen. A ten shořel za Noci plamenů.“

To řekl vévoda Kirryl z Donghu, když ho přivazovali na skřípec. Každý je zprvu statečný a mistři cechu Mučitelů, stejně jako porotci a soudci, stejně jako my, co o tom přinášíme svědectví pro časy budoucí, to dobře víme.

Když natahované klouby, svaly a šlachy, tady, hluboko v útrokách Paláce, zapraskaly a citadelou Pravdy se rozlehlo zakvilení přetékaných bolestí, Mnohoústa promluvila poprvé.

Vévoda Kirryl z Donghu byl obviněn z pokusu o zapálení Paláce, ze smrti desítek jeho ctihodných obyvatel a z pokusu o sesazení Císaře z trůnu.

Obviněný se bez dalšího přiznal. Zatímco byly šrouby utahovány a tělo se napínalo, plival krev, zášť a nenávist. Potom Mnohoústa promluvila podruhé.

Vévoda Kirryl z Donghu byl odsouzen k trestu smrti rozčtvrcením, jeho ostatky měly být rozmetány do Iskarijského moře, jeho jméno a rod měly být pošpiněny, poplivány a proklety navždy, Dongh samotný měl být srovnán se zemí a již nikdy nevzpomenut.

Protože nelze se protiviti Císaři.

Protože na počátku všeho bylo jméno. A to jméno bylo Císař.

Věčný. Nesmrtelný. Nezničitelný. Moudrý. Všeobjímající.

To Císař vyňal z chaosu Všemohíra *prvotní matérii* a uhnětl z ní svět. Od Západního okeánu přes Mohyly na severu a Ledopád na jihu

až po Pustiny na východě rozkládá se naše Císařství. A my jsme jeho děti. Nelze se protiviti přirozenému řádu věcí.

A když tak někdo učiní, bude bez milosti rozemlet na prach.

Pak Mnohoústa promluvila potřetí.

Začala se ptát po spoluvinících a přestože klouby, svaly a šlachy napínaly se a prašely, až byly některé zprerthány, ačkoli vévoda podrobovaný *tortuře* anobř právu útrpnému vrískal, křičel a chrčel, zdálo se, že neřekne již ničehož více.

Mistři cechu Mučitelů se ale ve své práci vyznají. Každý bude nakonec zlomen.

Začalo to *kyselinou* mistra Vědoucího Ragnostiče. Měla vynikající výsledky.

Odsouzený zakřičel první jméno: *Boor zvaný Hrbáč*, komoří.

Posléze na řadu přišlo stahování z kůže. Zvláště působivé i pro člověka nezaujatého.

Odsouzený zavřískl druhé jméno: *Rhug Marshaan z Eizzensttatu*, pokladník jedné z Palácových lóží.

Následně byla do vévodova rekta zavedena ocelová hruška, některými zvaná Císařova, a následně roztažena. Nechutné, nicméně účinné.

Odsouzený zasípal třetí jméno: *Lambert*, dračí jezdec.

Potom jeden z mistrů Mučitelů překryl Kirrylovi z Donghu zrůznou tvář plátnem a druhý mu začal líti do úst vodu. *Neinvazivní*, nicméně pozoruhodná *metoda*, řekli by elfové.

Odsouzený vykašlal čtvrté jméno: *Zanythia*, palácová konkubína.

Trhání nehtů a zubů je postup tradiční, nicméně tentokráte to byla opravdu *filigránská* práce.

Odsouzený vyplivl páté jméno: *Eppiker von dra Mossh*. Palácový ceremoniář.

Nakonec k břichu Kirrylově připevnili klec s obrovskou hladovou krysou.

Odsouzený zavzlykal šesté jméno: *Bernadetta z Donghu*, vévodova neteř.

Mnohoústa mlčela. Zatímco pily, šídla, kladiva, jehly, nebozezy a kleště odváděly práci jim předurčenou, tiše naslouchala, protože výčet spolupiklenců nebyl zdaleka u konce.

Potom se jeden z devíti *inquisitores* naklonil k mučenému a dlouho mu se zuby vyceněnými pod maskou cosi šeptal, až odsouzený nakonec vydal vyděšený, zoufalý skřek.

Protože nikdo se nemůže protiviti Císaři. Možné jest přelstítí jeho tajné agenty, jak ukázala zlověstná Noc plamenů, však nikdo neobstojí proti Mnohoústům a nikdo bez následků nezalže Mučitelům, zvláště ne tady, v samém srdci citadely Pravdy.

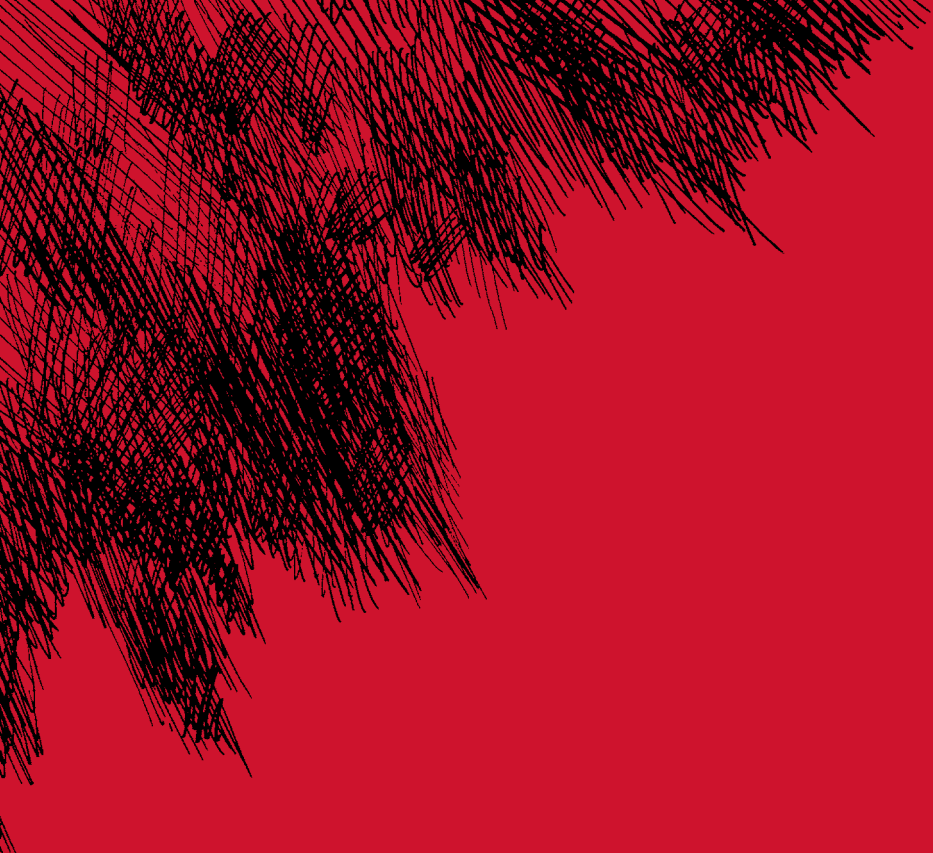
Někteří říkali, že tím jedním z Mnohoúst byl sám Císař. Nemohu to potvrdit, ani vyvrátit, faktem však jest, že všem, které mučený ve zlé vůli označil, aby je na konci života svého do zkázy přivedl, nebyl později zkriven na hlavě jediný vlas. Naopak, obviněn, odsouzen a popraven byl každý jeden z odpůrců jmenovaných, skutečných to spolupiklenců a nepřátel Císařství.

Než k tomuto ale došlo a než vydechl navždy, bývalý vévoda Kirryl z Donghu, proměněný teď ve zkrvavené blábolící torzo z masa a kostí, ze sebe vydal ještě jednu zaznamenáníhodnou větu. Rozlehla se v náhle ztichlé citadele Pravdy a na nepatrný okamžik přisoudila umírajícímu prchavý pocit vítězství.

„Tohle byl teprve začátek,“ řekl.

*Jediná a Pravá Paměť Lidstva, sv. CXXXIII.; příslušný oddíl
Knih smolných*

– zápis učinil mistr kronikář Fallarion, Anno Imperatorii
3177, dvacet dní před letním Slunovratem; Věčné Město,
císařský Palác

*Život jak zlo sám sebe plodí
Dobře že syn můj se nikdy nenarodí
Nikdy mu nebudou zvonit hrany*

*Ale my otče my půjdeme spolu
Jak hvězdný prach
Budeme putovat od pólu k pólu
Otče můj dávno pochovaný*

– Konstantin Biebl: *Buddhistická meditace*

JARO

ᠵᠠᠷᠣ

PLAZIVEC

Sebasttyena probrala pronikavá bolest hlavy.

Rozlepil víčka, z koutku úst mu skanula zčernalá slina a spojila se s chladnou kamennou podlahou. Potlačil nutkání se vyzvracet a znovu zavřel oči.

Bolest tepala v rytmu srdce. Divoce a splašeně. Černý lotos si vybíral daň i s úroky, ostatně jako už tolikrát.

Sebasttyen se přinutil znovu otevřít oči a zvednout hlavu.

Ležel v palácových latrínách a nevěděl proč. Vysoko položenými světlíky sem proudil svěží vzduch jarního rána protkaný vůní moře a ředil jinak pronikavý zápach moči a výkalů.

Sebasttyen se chtěl vzepřít a vstát, ale podklouzl a spánkem křísil o podlahu. *Paradoxně* ho to probralo. Podíval se na ruce a zjistil, proč k tomu podklouznutí došlo.

Měl je od krve.

První jeho myšlenka byla, že se pokusil o sebevraždu. Ale pak ...

Čepele párající měsícem prosvětlenou noc. Srážejí se. Znovu a znovu.

Bolest hlavy se vrátila a s ní i další nával nevolnosti. Tentokrát Sebasttyen pocítil i strach, byť zpočátku nebyl schopný určit jeho původ.

Vyškrábal se na nohy a dopotácel se k dlouhému kameninovému umyvadlu, táhnoucím se podél jedné ze stěn. *Sofistikovaným systémem* byla po Paláci rozvedena voda, Sebasttyen otočil měděnkou pokrytým kohoutem a začal si smývat krev z rukou. Nebyla jeho.

Náhle se za dveřmi latrín ozval hluk. Hlasy, dupot nohou.

Sebasttynen si začal ruce drhnout o to zuřivěji a pak se zarazil. Ohlédl se. Na druhé straně místnosti ležel jeho meč. I ten byl po-
třísněný krví.

Sebasttynen ztuhl jako zhypnotizovaný korálovcem.

Voda dál tekla. Nevzrušeně. Jako voda.

Rozčilené hlasy, řinčení železa a kroky se přehnaly za dveřmi a na-
konec utichly.

Sebasttynen si domyl ruce, opláchl si obličej a než přešel k meči, oprášil si uniformu. Zaklel, když si všiml, že je na několika místech
proseknutá. Krev, tentokrát jeho, se vpíla do látky.

Čepele znovu zavířily. Znovu se zaklesly do sebe.

Na začátku byl černý lotos. A sen. A něco cizího v něm. Něco, co
tam nepatřilo. Něco, co vzbuzovalo strach.

Na chodbě u latrín se znovu ozvaly kroky. Osamělé, nejisté.

Ještě než se dveře otevřely, Sebasttynen stačil nohou postrčit meč
do žlábků, postavit se nad něj a rozšněrovat si kalhoty.

„Tady jsi!“ ozvalo se mu za zády, když zakrvácenou čepel zkropily
první kapky moči.

Sebasttynen se ohlédl. Byl to Gregg. Vyjevený a zadýchaný.

„Tady jsem. Co se děje?“

„Průser jako vrata, Basty! Někdo sejmul Rupperta.“

Bolest zatepala v Sebasttynenových spáncích. Měla pachut' strachu.

Někdo zachroptěl. Někde jinde, někdy jindy vytryskla krev.

„Tukan svolal nástup.“ Gregg přešlápl. „Jestli nás tu najde, už se
odtud nikdy nevyhrabeme.“

Sebasttynen domočil. Čepel meče byla víceméně čistá.

„Koukni na chodbu, jestli tam někdo není,“ pokynul hlavou ke dveřím.

Gregg se otočil, aby to udělal, a Sebasttynen si vykopl meč do ruky.

Otočil se a setřásl z něj poslední zbytky vlhkosti.

„Nikdo –“ zarazil se Gregg, když si všiml zbraně.

„Říkal jsi, že sejmuli Rupperta. To chceš být další na řadě?“

Gregg se zazubil a taky tasil.

„Mizíme,“ řekl. „Nerad bych strávil zbytek života uklízením cizích
sraček.“

Než se Sebasttyen vydal spolu s ním ke kasárnám palácové gardy, podrážkou smazal krvavou skvrnu na podlaze.

Spolu s dalšími gardisty, kteří se k nim přidali cestou, se nakonec ocitli nikoli na *buzerplace* jednotky, ale přímo v hlavním Sále kasáren.

Byli tu všichni, kdo neměli službu. Tvořili hloučky, tlumeně diskutovali, vrtěli hlavami, rukama nervózně přejížděli po jílcích zbraní. Vysokými okny padalo do hučícího Sálu jasné světlo stejného jarního dne, jaký se pokoušel proklouznout do Paláce světlíky v latrínách.

„Tomuhle říkáte uniformy, dobytci?!“ sjel je okamžitě po příchodu zlostí zarudlý kapitán Duggan.

Gregg se okamžitě začal upravovat, Sebasttyen rovněž. Snažil se přitom zakrývat rozseknutá místa. Naštěstí mu v tom pomáhala černá kůže stejnokroje palácové gardy.

Tukan, jak mu přezdívali, neměl ale čas se jim věnovat. Stačil se pouze zuřivě zamračit na ostatní kadety, kteří jen s obtížemi skrývali úlevu, že si protentokrát vybral někoho jiného, a rázným krokem odešel.

Na pódium v přední části Sálu vystoupal sám velitel Kristoff a spolu s ním i kapitáni Wallard a Duggan. Ruppert, kapitán třetí jednotky, chyběl.

Gregg drcnul do Sebasttyena a zatvářil se vědoucně.

„Gardisté!“ řekl velitel Kristoff a Sál okamžitě utichl. „Dnes nad ránem bylo nalezeno tělo jednoho z nás. Kapitán Ruppert byl zavražděn.“

Sálem proběhla vlna vzrušení, ačkoli přítomní už věděli, co se stalo.

Sebasttyen se zapotácel a Gregg ho zachytil.

„Jsi v pořádku, Basty?“

Sebasttyen přikývl, i když se tak necítil.

„Až do odvolání,“ pokračoval Kristoff, „bude křídlo palácové gardy uzavřeno. Nikdo se nedostane dovnitř ani ven, aniž by o tom vaši kapitáni věděli.“

Nevolnost se vrátila. Sebasttyenovi se na spáncích zaperlily kapky potu.

„Trochu jsem to přehnal,“ zamumlal ke Greggovi a přejel si jazykem po dásních.

Jeho kumpán protočil oči v sloup.

„Zároveň zahájíme vyšetřování.“ Velitel Kristoff přejížděl zamračeným pohledem po shromážděných gardistech, jako by tady a teď mezi nimi mohl najít vraha. „Budete voláni k výsledkům. A následně se znovu zapojíte do služby.“

Jak ho poslouchal, Sebasttyenovi připadal ten bitvami ošlehaný válečník unavený. Ztrhaný. A fakt, že byl zavražděn jeden z jeho podřízených, za to nemohl. Za to mohl jen čas.

„Chci, abyste byli obezřetní,“ rozléhal se dál Sálem Kristoffův zvukový hlas. „Vy všichni. Chci, abyste se dívali, abyste přemýšleli, abyste hlídali. Vrahem může být někdo z vás.“

Sebasttyen nevědomky sevřel ruce v pěst a snažil se zklidnit dech.
Zařinčení čepelí. Vztek. Strach. A krev, všude krev.

„Slibuji vám, že pachatele dopadneme. A bude to brzo. Císař se dívá.“ Kristoff na nich ještě chvíli setrval přísným pohledem a pak shromáždění rozpustil.

„Takhle končí legenda,“ podotkl Sebasttyen ve snaze zakrýt vlastní slabost.

Sál bzučel vzrušením. Čekali, až se k nim vrátí Tukan.

„Jak to myslíš?“ zeptal se Gregg.

„To je jasné, ne? Kristoff *byl* přeci legenda. Slavný vojevůdce. Ochránce impéria. Nakonec vedl Císařovu osobní stráž. A teď? *Obyčejný* velitel palácové gardy. Jak elegantně se dá sestoupit z dobytých pozic.“

„To svinstvo z tebe ještě udělá mudrce,“ zazubil se Gregg na pobledlého Sebasttyena.

„Ještě jednou to vezmu, Greggu, a zpřerážej mi ruce. Je mi *opravdu* zle.“

Tohle říkali gardisté vždycky a Sebasttyen nebyl výjimkou. Stejně jako ostatním mu ale tohle odhodlání nikdy nevydrželo dlouho.

Naopak Tukan měl odhodlání na rozdávání. Odhodlání dopadnout vraha, zakroutit mu krkem a vlísat se zase o něco více do Kristoffovy přízně. Ruppertova smrt mu hrála do karet.

Gardisté všech tří jednotek se vrátili do kasáren, kde byli vyslechnuti. Sebasttyen s Greggem si navzájem poskytli krytí, ostatně

jako vždy, když se namočili do nějakého průšvihů. A že jich nebylo málo.

Tukan a jeho pobočník Hamno se tvářili důležitě, mračili se, vedli rádoby chytré řeči, ale Sebasttyen si nedělal iluze, že to je všechno, čeho jsou schopní.

„Ti dva by nechtyli ani slepou myš v kole,“ zubil se Gregg, když spolu se Sebasttyenem a ostatními kumpány z jednotky pročesávali jejich křídlo Paláce.

Sebasttyen se mezitím stačil převléknout a nyní, když předstíral hledání sebe sama, bedlivě naslouchal řečem, které gardisti vedli. Kristoff měl pravdu, *vrah byl opravdu někdo z nich*.

Když nakonec tenhle dlouhý den skončil a oni se mohli vrátit na ubikace, Sebasttyen se svalil na slamník, zmožený, zbitý a vystrašený. Ačkoli byl přesvědčený, že se mu nepodaří usnout, okamžitě upadl do hlubokého, neklidného spánku.

Jako každou noc za poslední rok se mu zdálo o Donnabelle. A o těch hrozných událostech, které jim oběma navždy změnilo život.

Sebasttyen znovu spěchal chodbami Paláce plnými žáru a kouře. Míjel potácející se, kašlající a vzlykající stíny, setřásal jejich ruce, nedbal jejich žadonění o pomoc. Mířil do *epicentra* požáru, do severního křídla, kde Donnabella sloužila u baronky Riwinnové.

Tohle byla noc, která vstoupila do dějin Paláce. Do dějin Císařství. Tohle byla Noc plamenů.

Sebasttyenův sen byl utkaný z kouře a žáru. Z výkřiků, klení, hučení ohně a lomozu hroutících se trámů. A také z nasládlého zápachu pálícího se masa.

Jako vždy dospěl do široké chodby, na dosah svému cíli.

Jako vždy se z kouře před ním vyřítila skupina ozbrojených mužů s rozšklebenými vousatými tvářemi a nepřítomným leskem v očích.

Jako vždy připomínali démony ze zakázaných manuskriptů.

Jako vždy ho ten první z nich srazil ke zdi chodby dřív, než Sebasttyen stačil tasit.

Byl to...

... kapitán Ruppert. A dostal, co zasloužil!

... vévoda Kirryl z Donghu.

... kapitán Ruppert!

Zrádce.

Zrádce. To on zapálil Palác! Kapitán Ruppert! To kvůli němu zemřela Donna!

Něco bylo špatně. Každou noc od oněch událostí se Sebasttyenovi zdál ten samý sen. Nic se na něm neměnilo: útěk kouřem a žárem, siluety ztracených duší vrískající o pomoc, a nakonec kohorta démonů v čele s vévodou Kirrylem z Donghu.

Sebasttyen sebou ve spánku zazmítal, ale hlas dovolávající se kapitána Rupperta zmlknul.

Ten hlas.

Ten známý hlas.

Sebasttyen se převalil a vzlykl, splavený potem a zachvácený těžko popsatelem strachem.

Byl to přece vévoda Kirryl z Donghu, kdo Sebasttyena srazil v hořící chodbě. Kdo inicioval palácový převrat. Kdo založil požár. *Kdo zapálil noc.* Kdo za to byl nakonec popraven.

Kapitán Ruppert, připomněl se hlas. Poťouchle, výsměšně.

Ať už to byl kdokoli, zažehnul tenkrát v Sebasttyenovi vztek. Chladný, neuhasitelný.

Protože toho rána po Noci plamenů, rána plného pláče, beznaděje a bezbřehého smutku, se probudil do světa, do něhož už Donna nepatřila.

„Pořád si nejsem jistý, jestli je to dobrý nápad, Basty.“

Gregg vystoupil na vyvýšený podstavec kašny a zadíval se na svůj odraz v nehybné hladině, jako by od něj čekal, že ho uklidní, že ho přesvědčí.

Nemohl vidět, že se Sebasttyen zastavil několik kroků za ním. Ztuhlý, tvář staženou úzkostí, čelo náhle pokryté potem. Vypadal, že se buď zhroutí, nebo se rozeběhne zpět do labyrintu palácových chodeb.

Bylo to tímhle místem.

Pak se ale ovládl a ke Greggově odrazu v kašně nakonec přidal i svůj. Dva nakrátko ostříhaní kadeti gardy, teď bledí a vážní. Dva nerozluční kumpáni.

„To chceš sedět v koutě a čekat, až tě zapíchnou jako Rupperta?“ přinutil se Sebasttyen k posměšnému tónu.

„Ale –“

„Sám jsi říkal, že ti dva nechytanou ani slepou myš v kole.“

„Vraha ale nehledají jen oni. Kristoff –“

„Dva dny utekly a nikdo nic nezjistil.“

Gregg s pohledem upřeným na hladinu mlčel.

Jak mohli dva sotva dvacetiletí kluci najít vraha, když to nedokázalo velení gardy?

„Po dvou dnech máme konečně volno. Co chceš dělat jiného?“ drcnul do něj Sebasttyen.

„Mám trochu *kytky*,“ ušklíbl se Gregg na kumpánův odraz.

Sebasttyen se zarazil. Znejistěl, zdálo se.

„Myslím, že mi to na chvíli stačilo,“ zalhal nakonec.

„Je divné být *tady*, Basty,“ otočil se na něj Gregg.

„Tady?“

„Tady. Kde Ruppert umřel.“

Čepele zvonily. Čepele vířily. A mezi nimi vztek a strach. Donno!

„Kde jinde bychom měli začít, Greggu?“ vysoukal ze sebe Sebasttyen a rozhlédl se. „Než na místě toho ohavného činu?“

Místu toho *ohavného činu* se obvykle říkalo Kaple. Nikdo nevěděl proč. Nikdo už neznal význam slova *kaple*. Na to vládl Císař už příliš dlouho. Teď se sem chodilo rozjímat. Bylo to místo tajných dostaveníček mezi gardisty. Taky se tu čas od času bili duelanti.

Uprostřed Kaple stála kašna plná čisté vody. Kdo ji měnil – zda někdo ze sluhů, nebo zda byla součástí *vodovodního systému* –, nikdo netušil.

„Co tady chceš najít? Krev už spláchli.“ Gregg si přidřepl a zkoumal dlaždice se zašlými vzory.

„Krev ti nic neřekne. Ani kdyby tu ještě byla.“

„Prý byl zabitý v souboji.“

„Hm.“

„Prý ho jeho vrah rozsekal na kousky,“ řekl Gregg a dodal: „Musel ho *jaksepatří* nenávidět.“

„Taky jsem to slyšel.“ Sebasttyen vzhledl k oknům bez výplní, nastavil tvář závanu teplého vzduchu a zavřel oči. „A já si myslím, že je to pravda.“

Ve skutečnosti to věděl. Věděl, že tím vrahem je on sám. To, co nevěděl, bylo proč. Proč zabil kapitána Rupperta.

Noc plamenů. Byl to Ruppert, kdo mohl za Donninu smrt! Zaplatil za to!

Sebasttyen otevřel oči.

„Pojď, Greggu, podíváme se na místo toho *ohavného* činu s trochou nadhledu.“

Odložil u kašny opasek s mečem, došel do rohu místnosti zpevněného kamenným podstavcem, vyskočil a zachytil se spodního okraje okna. Zatápal nohama a byl by sklouzl, kdyby náhle neucítil, že mu Gregg podpírá nohu.

Sebasttyen se vyškrábal na masivní parapet a pomohl nahoru i svému kumpánovi.

„Nic nás nezastaví, příteli,“ zašklebil se na Gregga.

„Nic nás nezastaví, Basty.“

Právě kvůli tomu Sebasttyen riskoval, když do toho Gregga zatáhnul. Co nastoupili jako kadeti k palácové gardě, nedali bez sebe ani ránu. Kryli se navzájem, stáli při sobě ve službě i mimo ni. Teď pátrali po vrahovi kapitána Rupperta. Pátrali po Sebasttyenovi. Což bylo to jediné, co Greggovi neřekl. To nejdůležitější. A netušil, jestli mu to někdy řekne. Chtěl jen, aby mu Gregg pomohl najít odpověď na otázku proč. Proč vraždil.

„Přemýšlel jsi někdy, jak to vypadá *venku*, Basty?“

Seděli v okně a mohutné hradby Paláce padaly pod nimi hluboko dolů až ke kobaltově modré hladině Iskarijského moře. Bylo jaro a na zvlněné vodní hladině se bělaly plachty lodí. Z téhle dálky vypadaly jako hračky. Racci křičeli a Greggova otázka zněla teskně.

„Ne. Nepřemýšlel. Můj domov je tady,“ řekl Sebasttyen a byla to pravda.

„Ona už ale nežije. Nic tě tu nedrží.“ Gregg se díval do zálivu pod nimi. Teskně.

Sebasttyen se nad tím zamyslel. Gregg měl pravdu. Donna byla mrtvá. Rodiče nikdy nepoznal. A vyrůstat v palácovém sirotčinci nebyl žádný med. Odpověď byla přesto nasnadě.

„Drží mě tu služba. Nechci, aby se to opakovalo. Nedovolím to.“

Už žádná další Noc plamenů.

Gregg mlčel. Racci se vymívali jeho snům.

„Jak asi dnes vypadá Tradhye? Město tisíců jezer?“ promluvil nakonec.

„Zjisti to. Vrať se domů. Co tě tady drží?“

„Služba,“ otočil se Gregg na Sebasttyena s hořkostí vepsanou ve tváři. „Ale jednou nastrádám dost denárů, vyplatím se... a vyrazím zpátky. Do Tradhye. Domů.“

Sebasttyen už ho ale neposlouchal. Upřeně hleděl do Kaple pod sebou, na fontánu s tichou hladinou a byl rád, že sedí, protože se bál, že by ho tělo znovu zradilo.

Viděl Kapli zalitou měsíčním světlem. Viděl zkřivenou tvář kapitána Rupperta, viděl ocelovou pavučinu utkanou z trajektorií obou čepelí. A cítil vztek, strach a zmatek. Pak vytryskla krev. Ne poprvé. Ne naposled.

„Jsi v pořádku, Basty?“ Gregg do něj strčil nohou.

„Promiň. Jenom se cítím unavený.“ Promnul si tvář a omluvně se usmál.

„Víš, že tě *kytka* může zničit? Rozežere ti mozek.“

Samozřejmě, že o tom Sebasttyen slyšel. O černém lotosu se nesly různé zvěsti. Samozřejmě ho napadlo, že zabil Rupperta, protože z té zatracené *kytky* zmagoril. A nakonec možná jenom kvůli ní dokázal porazit tak věhlasného šermíře. On – v podstatě ještě kluk. Mlíčňák, jak jemu a Greggovi přezdívali starší gardisté.

„Nesmíš hned všemu věřit,“ odpověděl místo toho a odtrhl zrak od Kaple.

Gregg si ho pátravě prohlížel.

„Je ti jasné, že už tě má ve své moci, Basty? Že jsi jí propadl?“

„Neříkám, že bych si nedal,“ zazubil se Sebasttyen na kumpána.

Nejhorší na tom bylo, že nedělal ramena. Byla to pravda. Černý lotos přinášel zapomnění, klid a... Donnu.

„Neříkal tady někdo něco o přerážení rukou?“ zaslechl Gregga, ale příliš ho nevnímal.

Nevšiml si ani trojice gardistů, kteří byli *evidentně* mimo službu. Vstoupili do Kaple, a když zjistili, že není prázdná, s neskrývanou rozmrzelostí ji zase na opačné straně opustili.

Zabraný do vzpomínek, Sebasttyen se pokoušel vybavit si poslední *lotosovou seanci*, ale na rozdíl od těch předchozích ji měl zahalenou v mlhách. Něco bylo jinak. Něco v ní přebývalo. Něco, co tam nemělo být. *Někdo*.

Potrásl hlavou a znovu se zadíval do Kaple. Greggův hlas bzučel někde za hranicí jeho vnímání. Nedůležitý, nepodstatný.

Mezi seancí a probuzením na latrínách – stáhly se mu útroby, když si uvědomil, že ho tam mohl kdokoli najít – se rozprostírala tma. Tma rozpáraná dvojicí čepelí. Tma poznamenaná vraždou. *Musel to být černý lotos*.

„Basty? Posloucháš mě? Připadáš mi *poněkud* mimo, příteli.“

Sebasttyen sebou trhnul.

„Přemýšlím. Když dospělí přemýšlí, nesmíš je rušit, mlíčňáku,“ napodobil tón Tukanova hlasu.

„A co jsi vymyslel? Co jsme tu zatím vypátrali? Já ti řeknu co a budu k tobě milý. Vypátrali jsme –“

„Vypátrali jsme, co uděláme dál.“

„Vážně? Nevšiml jsem si.“

„Zkus pro změnu taky přemýšlet. Víme, kdo Rupperta zabil? Ne. Víme, proč ho zabil právě tady? Ne. Víme, proč ho rozšmelcoval na kusy? Ne.“

„A?“

„Víme, kdo byl zavražděn? Ano. Víme o zavražděném něco? Ne. Ale víme, kde to zjistíme.“

Gregg do Sebasttyena znovu strčil špičkou boty.

„Víme? Já tedy nevím nic. A to přemýšlím. Nebo se o to aspoň snažím.“

„Snažíš se málo, příteli, ale nevdává. Od toho máš mě.“

„Když myslíš...“

„Pokud potřebuješ o někom něco vědět, za kým půjdeš?“

Gregg chvíli přemýšlel. Málo, ale snažil se.

Několikrát otevřel pusku, když ho napadlo jméno některého z gardistů, ale žádné nakonec nevyřekl. Všichni to sice byli mudrlanti, ale většinou trousili jen obvyklé drby. Nic podstatného nikdy nevěděli.

„Takže?“ Tentokrát strčil špičkou boty Sebasttyen do Gregga.

Pak ale jeho kumpána – přiznejme si, že mu to obvykle myslelo dobře, ale obvykle nepřáliš rychle – přepadla myšlenka. Dokonce správná myšlenka.

„Ty chceš jít za mistrem Fallarionem, Basty.“

Sebasttyen na Gregga ukázal prstem.

„Bude to sice trvat, příteli,“ řekl, „zřejmě už budeš souchotinami zkroucený stařec nad hrobem, ale jednou ... jednou se z té služby možná vyplatíš.“

Kopanci se vyhnul jen tak tak.

Knihovna byla tichá jako vždy.

Jako by se jí běžný život Paláce vyhybal. Jako by existovala sama o sobě. V jiném prostoru. V jiném čase.

Sebasttyen proklouzl mezi mohutnými veřejemi den po rozhovoru v Kapli. Sám. Gregg byl ve službě a on se rozhodl, že na něj nebude čekat. V sázce bylo příliš mnoho.

Měl to tady rád. To ticho. Ten klid. Vůni starých knih, zašlého mořidla a prachu.

Hledal tu kdysi útěchu po Noci plamenů. A našel ji. Stejně jako ji později našel v černém lotosu.

Sebasttyen se vydal tichou prostorou připomínající chrám, pokud by ovšem v jeho světě chrámy ještě existovaly, a našlapoval tiše a obezřetně, aby nenarušil její klid. Prach zatančil v úzkých snopech slunečních paprsků prodírajících se skrz věkovité závěsy, někdo si tlumeně odkašlal, zavržalo schodiště vedoucí na galerii, zašustily listy otevřené knihy. Ty ostatní, tisíce a tisíce svazků všude kam až oko dohlédlo, zatím mlčely.

„Jsem rád, že jsi na nás nezapomněl, můj mladý příteli,“ ozvalo se od pulpitu u jediného nezakrytého okna.

Sebasttyen došel k mistru Fallarionovi ztracenému ve sluneční záři a když knihovník odložil pemzu a pero, srdečně se objali.

„Dlouho ses tu neukázal,“ zatvářil se Fallarion káravě.

„Služba je služba, mistře.“

Mistr knihovník zavedl Sebasttyena mezi řady polic plných těžkých svazků a když usedli pod obrovitou mapou Císařství od Marttyase Zardoby, jak mladý gardista dobře věděl, nabídl mu Fallarion z umně ukryté broušené karafy vínovici.

„Cítím jižní svahy Andhrusetu,“ zasípal Sebasttyen, když mu pálenka projela útroby.

Fallarion si povytáhl rukávy pláště a potěšeně se ušklíbl. Zřejmě. Knihovnickovy husté mastné vousy a zdejší pološero dávaly Sebasttyenovi možnost se o tom pouze dohadovat.

„Doneslo se mi, že v posledních dnech je služba v palácové gardě obzvlášť nebezpečná,“ zvážněl Fallarion. „Proto jsi tady?“

Sebasttyen musel uznat, že mistr knihovník si uměl dát vždycky dvě a dvě dohromady. Rychle. Ne jako Gregg.

„Možná,“ odpověděl vyhýbavě a pak zalhal. „Přišel jsem si pro klid.“

„Mělo by to být něco konkrétního?“

„Kromě ještě jednoho hltu téhle skvělé vínovice?“

Fallarion se zasmál a Sebasttyenovi dolil.

„Myslím, že ne, mistře. Jenom se na chvíli ztratím ve stínech.“

„Jako vždycky,“ dodal Fallarion a spiklenecky na něj mrkl.

Jako vždycky. Jako už dlouho ne. Jako už možná nikdy.

Sebasttyen se vydal mezi řady masivních encyklopedií, filosofických traktátů, excentrických manuskriptů a těžkých foliantů, míjel zaprášené vázy, sošky a stojany s mapami, mumlal zdvořilé pozdravy Fallarionovým pomocníkům, iluminátorům a nepočetným čtenářům, vyndával a zase vracel bezmyšlenkovitě vybrané svazky, předstíral, že bloumá, že se ztrácí ve stínech, že chce zapomenout.

Ve skutečnosti hledal pár konkrétních kronik a když vystoupal po tiše vrzajícím schodišti na galerii, nakonec je našel spolu s poškrábaným

pulpitem až téměř na konci knihovny, u posledního okna se zašlým mléčným sklem zalitým do olověných tabulek.

První z nich byl sto dvacátý třetí svazek *Jediné a Pravé Paměti Lidstva* a Sebasttyen se s ním posadil na lavici pod oknem. Ne nadarmo strávil v těchto prostorách tolik času po Noci plamenů, takže uměl hledat nejen v knihovně, ale i v samotných knihách. Dokonce uměl i číst.

Ztracený v myšlenkách otáčel stránky a příliš rozrušený, než aby ve svém počínání našel klid, pátral, pročítal a přemýšlel. Hledal Ruppertovo jméno a ono se objevovalo a zase mizelo. Když měl pocit, že nic dalšího ve sto dvacátém třetím svazku nenajde, sáhl po tom následujícím.

Natolik se zabral do čtení, že si mistra Fallariona všiml, až když promluvil.

„Napadlo mě, že se po tobě poohlédnu. Tahle lahev,“ po broušeném křišťálu přeběhly sluneční paprsky jako prsty po tkalcovském stavu, „by zasloužila dopít.“

Sebasttyen udělal knihovníkovi místo a Fallarion rozlil vínovnici do ošumělých pohárů.

„Vidím, že čteš v *Paměti*,“ pohlédl na odloženou kroniku. „Vynikající vkus.“

„To vy jste ji psal?“ zeptal se Sebasttyen, když mu pálenka dovolila promluvit.

„Já a mí kolegové. Jaký je to svazek? Sto dvacátý čtvrtý? Už je to dlouho.“

„Znal jste kapitána Rupperta, mistře?“

„Takže přeci jen něco konkrétního?“ zadíval se Fallarion na Sebasttyena a znovu jim oběma dolil.

„Asi. Nevím. Chtěl jsem se o něm jen něco dozvědět.“

„Vědění je dobré, můj mladý příteli.“

„A Ruppert?“

„Co se ti o něm podařilo zjistit?“ zareagoval mistr Fallarion na otázku otázkou.

„Hrdina z Pustin. Vynikající válečník. Skvělý šermíř. Za zásluhy byl povýšen do císařovy osobní stráže...“

„Ambiciózní muž,“ pokýval hlavou knihovník.

Napili se a zatímco si kadet utíral slzy, Fallarion ho bedlivě pozoroval.

„Co byl Spolek hlavy, mistře?“ zeptal se Sebasttyen.

Chvilí bylo ticho, Fallarion si zamyšleně pohrával s pohárem. Ukápala z něj slza vínovice a vpila se do prachu na dřevěné podlaze.

„Spolek hlavy... Něco mi to říká. Kde jsi to našel?“

Sebasttyen nalistoval příslušnou pasáž.

„Hm, hm,“ bručel si Fallarion do rozježeného vousu. „Už vím.“

Sebasttyen jim rozlil zbytek pálenky.

„Západní techniky boje. Tak je to. To byl Spolek hlavy.“

„Západní techniky boje?“

„To, že za oceánem leží země, to víš, ne?“

„Země zapadajícího slunce.“

„Přesně tak. Spolek hlavy se snažil tyhle techniky zavést i tady u nás. V Císařově osobní stráží i v palácové gardě. Dokonce by tu o nich měla být i nějaká kniha. Hm... hm. Ale ty bys ty *techniky* měl znát, chlapče. Museli je vás přeci učit.“

Naposledy si připili.

„Nic mě nenapadá,“ zamyslel se Sebasttyen. „Možná se staly *nedílnou* součástí výcviku, takže je v gardě nepovažujeme za nic zvláštního.“

„Možná.“

„Nebo se je zavést do *praxe* nepodařilo. A to mohl být důvod Ruppertovy degradace.“

„Degradace,“ uhladil si mistr Fallarion vous.

Sebasttyen netušil, jestli to bylo konstatování nebo otázka. Nebo jen vínovice.

„Pokud jste členem Císařovy osobní stráže a potom z vás udělají *obyčejného* kapitána palácové gardy, bral bych to jako *degradaci*. A ta musí mít nějaký důvod.“

„Na *obyčejného* gardistu je tě škoda, mladý Sebasttyene.“ Knihovník se pokusil mrknout.

„Netušíte, mistře, kdo byl ve Spolku hlavy? Kromě Rupperta?“

Fallarion zavrtěl zamítavě hlavou. Pomalu, mátožně.

„Ale vždyť jste tyhle knihy napsal!“

„Už je to dlouho, můj mladý příteli. Příliš dlouho. Proto se jmenují *Paměť*, abych si to, co do nich napíšu, nemusel pamatovat.“

Sebasttyen vstal, zakymácel se a aby nespadl, musel se chytit pulpitu.

„Spolek hlavy byl nakonec rozpuštěn, je to tak?“ chtěl si potvrdit to, co se dozvěděl z kroniky.

Ale mistr knihovník už spal, opřený v rohu okna. Lahev z broušeného křišťálu byla prázdná.

Sebasttyen potřásl hlavou, chtěl něco říct, ale vyšlo z něj jen neurčité zamumlání.

Na vratkých nohou sestoupil po vrzajících schodech. Měl pocit, že mu něco důležitého uniká, že v zápisech kronik je něco víc, něco ukryté mezi řádky. Něco, co se týkalo Ruppertova strmého vzestupu a náhlého pádu. Snažil se přijít na to, o co jde, uchopit to, ale vínovice mu to příliš neusnadňovala.

Když se vracel do kasáren, propadl Sebasttyen deziluzi, že návštěva knihovny byla jen promarněný čas. V jednu chvíli se mu také zdálo, že ho někdo sleduje, ale přičetl to své mysli, zjitřené událostmi posledních dní, a ohavné kocovině.

Držela se ho jako nenasytný vampýr další dva dny, které strávil ve službě u dveří velvyslance Saramantské provincie, barona Montggalma z Portagu, a vysávala z něj poslední zbytky sil. Proto nebylo divu, že když nakonec mohl, dal před dalším pátráním přednost černému lotosu.

Přestože tu byl teprve potřetí, Sebasttyen se s tímhle místem cítil podivně *svázaný*. Lepší slovo pro to nenašel.

Jako vždy přišel sám. Vyhnul se Greggovi a případnému přeražení rukou, zmizel v rozsáhlém labyrintu palácových chodeb a jako vždy – možná dnes o to více – si dával pozor, jestli ho někdo nesleduje.

Aniž by si uvědomoval proč, nechal protentokrát meč i dýku v kasárnách. Udělal to instinktivně, nepřemýšlel o tom. A nepřemýšlel o tom ani teď, ačkoli se mělo později ukázat, jak důležité rozhodnutí to bylo.

Schylovalo se k večeru, ale takhle hluboko v podzemí se z času stala jen nedůležitá *konstanta*. Tohle byla nepoužívaná část Paláce, kam Sebasttyena před časem vyštvali Císařovi architekti, když započali s rekonstrukcí jiné nepoužívané části Paláce, kde do té doby obvykle pořádával své *lotosové seance*.

Sebasttyen prošel úzkou chodbou a sešlapaným schodištěm se dostal o podlaží níž. Shýbal se před věkovitými pavučinami povlávajícími ve slabě proudícím vzduchu, překračoval tu menší tu větší závaly. Na cestu mu svítila čadící pochodeň.

Vpřed ho – jako obvykle – hnala touha po Donně. Tentokrát ale cítil také strach. Strach z něčeho cizího. *Někoho cizího. Někoho cizího v jeho snu.*

Když dorazil na konec slepé chodby, zastavil se a zaposlouchal. Slyšel pouze ticho rušené vodou odkapávající kdesi v temnotách. Byl sám.

Sebasttyen zasadil louč do škvíry mezi kameny, chvíli hypnotizovaně sledoval tančící plameny, které mu – jako obvykle – připomněly onu děsivou noc, a nakonec se usadil na plášť zády ke zdi.

Na tomhle místě někdo kdysi zazdil otvor velikosti dveří, ale to bylo to poslední, co ho teď – stejně jako při dvou minulých návštěvách – zajímalo. Důležitější bylo, že sem netáhlo a bylo tu sucho. Sebasttyen se tu cítil dobře, skoro jako doma.

Jsi vrah.

Jediná myšlenka rozbila pracně udržovaný klid.

Jsi vrah.

Zabil člověka a nevěděl proč. Sebasttyen se zachvěl. Ruppert ale nebyl bezbranný. Byl to souboj!

Jsi vrah.

Sebasttyen zavřel oči, ale ta slova tam stále byla. Vypálená do vnitřní strany víček.

Jsi vrah.

Zašmátral po vaku a vyndal z něj do pergamenu zabalený černý lotos. Na Sušinku byl spoleh.

Jsi vrah.

Nečekal na nic, nabral si trochu tmavé hmoty na prsty a rozetřel si ji do dásní.

Jsi vrah.

Netrvalo to dlouho. Na Sušinku byl spoleh.

Jsi –

Černý lotos zklidnil tep srdce i dech. Slepil rozbitý klid a vyztužil ho pocitem vyrovnanosti a štěstí.

Sebasttynen se po čase opět sešel s Donnou.

Milovali se v komnatě vystavěné ze snů a stříbrného měsíčního světla.

Něžně. Divoce. Vášnivě. Zoufale.

Sebasttynen vnímal Donnu všemi smysly. Její vzrušený dech. Její steny. Vůni šíje i slanou chuť potu. Touhu. Vášeň i žár.

Donna byla dokonalá. Plavé kadeře, oblé boky, pevná prsa, mléčně bledá pokožka. Ve světle měsíce vypadala jako bohyně ze slonoviny.

„Donnabello,“ šeptal Sebasttynen.

„Sebasttyenne,“ šeptala Donnabella.

To všechno uměl černý lotos. To všechno uměla Sebasttynenova mysl.

A ještě něco dalšího.

V komnatě vystavěné ze snů jednoho nezkušeného mladíka a parprsků stříbrného měsíčního světla bylo ještě něco. Zrcadlo. Temná projekce Sebasttynenova dosud nezkaženého nitra.

Rád se do něj díval. Zrovna jako teď.

Když se dvě těla propletla.

Když se z válečníka a bohyně stala dvojjediná bytost.

Když se milovali. Něžně, divoce, vášnivě a zoufale.

„Sebasttynene,“ kousla Donnabella Sebasttynena do rtu.

„Donnabello,“ kousl Sebasttynen Donnabellu do šíje.

Převalili se a bohyně teď byla pod válečníkem. Patřila mu, naprosto a bez výhrad. A on si ji naprosto a bez výhrad bral. A tak jako už tolikrát, i teď se podíval do zrcadla –

– a srdce mu na pár úderů vynechalo.

Strach mu sevřel útroby.

Sebasttynen se prudce otočil, aby se přesvědčil, jestli odraz v zrcadle není jen šalba a klam.

Nebyl.

Stál tam.

Stál tam, utopený ve tmě.

Stál tam, utopený ve tmě a díval se na ně.

Stín. Temný, tichý, nehybný.

A když vstoupil do měsíční záře, ukázalo se, že je to chlapec, asi desetiletý.

Donna si ho všimla a tlumeně vykřikla. Sebasttyen z ní vyklouzl a převalil se.

Chlapec byl útlý, bledý, skoro *průsvitný*, s vlasy bílými jako sníh. Upřeně se na ně díval temnýma hlubokýma očima.

Než stačil Sebasttyen jakkoli zareagovat, chlapec řekl: „Jestli si pořád myslíš, že je *tohle* důležité, tak jsem se v tobě spletl.“ Když řekl *tohle*, bradou pokynul k vystrašené Donně.

„Basty –“ zašeptala mu do ucha přitisknutá k jeho zádům, ale Sebasttyen ji zarazil.

„Kdo jsi?“ obrátil se k nezvanému návštěvníkovi. „Co tu chceš? Tohle je můj sen!“

Chlapec, jako by odháněl neodbytnou mouchu, mávl rukou.

Tlak Donnina těla na Sebasttyenových zádech byl pryč, stejně jako její zrychlený, vyděšený dech. Dívka zmizela.

„Omyl,“ řekl chlapec. „Tohle je *náš* sen. A než uplyne, musíme si promluvit o tom, co se dnes musí stát.“

„Ale –“

„Pamatuješ na skutečnou Donnu, Sebasttyene?“ Chlapec z něj nepouštěl pohled svých temných očí. Až příliš se podobaly hlubokým propastem a bylo až příliš snadné do nich spadnout. „Pamatuješ na Noc plamenů?“

Před Sebasttyenovým vnitřním zrakem se zvedla ohnivá stěna. Znovu cítil žár, znovu slyšel kvílení ztracených duší, potácejících se v dýmu, znovu spěchal chodbami Paláce.

„Pamatuješ, co se tenkrát stalo, Sebasttyene? Pamatuješ na skutečnou Donnabellu? Pamatuješ, jak hořela? Kouř a plameny, Sebasttyene. Kouř a plameny...“

Sebasttynen spěchal chodbami Paláce. Proplétal se kvílejícími stíny a žár mu spaloval duši i tělo.

„Kde jsi byl ty, Sebasttylene? Kde jsi byl, když umírala?“

„Já –“

„Snaha někdy nestačí, Sebasttylene. Nechal ses srazit. Nechal ses srazit tím, kdo mohl za Donninu smrt. Kvůli komu uhořela! Nechal ses srazit jejím vrahem!“

Sebasttynen se snažil vymanit z chlapcova pohledu, snažil se odtrhnout od těch temných propastí, ale marně. Zvaly ho a lákaly a on vyslyšel jejich volání.

Nechal ses srazit Donniným vrahem, zněl mu v hlavě dál chlapcův hlas. Když vyrazili z oblaků černého dýmu, vypadali jeho muži jako kohorta démonů. Pamatuješ? Pamatuješ na toho, kdo je vedl? Na toho, kdo tě srazil... ?

„Kirryl –“

Pamatuješ na toho starce, Sebasttylene? Na tu zrůdu s mrtvými očima, s dlouhými bílými vlasy? Na ten vrásčitý ksicht pokrytý malými ohavnými jizvami? Pamatuješ, Sebasttylene?

Sebasttynen si na tu zrůdu pamatoval. Jen si nemohl vzpomenout na jméno. Jak jen se ten zjizvený stařec s mrtvými očima jmenoval? Jak se vlastně jmenoval?!

Říkal si Vědouce, Sebasttylene, pamatuješ? Vrátil se z cest za Západním oceánem a myslél si, že ví všechno, že je někdo víc, že zná tajemství života. A přitom byl ztělesněná smrt. Říkal si mistr...

„... Ragnostič,“ zamumlal Sebasttynen, jako by se znovu učil mluvit. Jak jen mohl to jméno zapomenout?! „Ragnostič!“ zasyčel znovu, jako by si ho chtěl zapamatovat už navždy.

Šikovný Sebasttynen. Byl to on. Ragnostič! Mistr Ragnostič. Zjizvený čaroděj s mrtvými očima. To on tě za Noci plamenů srazil! To on zapálil Palác. To on může za to, že Donna zemřela. Že uhořela!

Přestože byl Sebasttynen lapený hluboko v propastech chlapcova pohledu, nemohl se zbavit dojmu, že je něco špatně. Že něco bylo jinak. Vždyť povstalci byli všichni do jednoho popraveni. Včetně toho, kdo je vedl, kdo –

Ragnostič dostal milost, pamatuješ? Sebasttyen ucítil na spáncích chladný dotyk chlapcových prstů. Jeho vlastní muži mu zpřelámali kosti, zbili ho do bezvědomí, protože si mysleli, že je Císař ušetří. Opak byl pravdou. A mistr Ragnostič...

... teď dožívá jako ten poslední chudák v palácovém špitálu, vzpomněl si Sebasttyen. Šílený, neschopný se pohnout, bezvládná troska...

... která ne a ne chcípnout. Tak už to chodí, že takových čarodějů se i smrt bojí, Sebasttyene. A je na nás, abychom ji postrčili. Aby Ragnostič zaplatil. Za to, co udělal Donně. Za to, co udělal tobě a mně. Musí zaplatit za to, co nám udělal!

Zbytky vlastního uvažování byly pryč. Sebasttyena prostoupila temnota a s ní přišel vztek. Dokonale vycizelovaný, bez jediné skvrnky pochybností, bez jediné prasklinky, bílý jako Donnina alabastrová pleť.

„Ruppert musí zapla –“

Ragnostič, Sebasttyene, Ragnostič! Pamatuješ?! Kripl se zjizveným ksichtem. Stařec nad hrobem, jen ho do něj strčit. Zapomeň na jména, která byla, zapomeň na jména, která budou. Tohle je noc, kdy Ragnostič zaplatí za Donninu smrt. Kouř a plameny, Sebasttyene! Ukaž mu, co znamená trpět!

Sebasttyen už necítil chladný dotyk chlapcových prstů. Jen se dál propadal temnotou do skutečné noci v císařském Paláci a za sebou nechával dozvuky lotosového snění. A také několik slov...

Jdi. Jdi a zabíjej!

Byla to dobrá slova a Sebasttyen se rozhodl, že je uposlechne.

Sebasttyen si uvědomil, že drtí něčí hrdlo.

Člověk pod ním se svíjel, chrčel a slabými údery rukou a nohou se snažil vymanit z jeho sevření.

Sebasttyen několikrát rychle zamrkal, aby dostal pot z očí.

Kolem byla tma, jen jedním oknem dopadalo do rozlehlé prostory palácového špitálu unylé světlo měsíce. Tak málo se podobalo stříbřitě pavučině ze snové komnaty.

Donna!

Sebasttyen pod rukama cítil kmitající ohryzek, napjatou kůži i krev zběsile bušící v tepnách.

Zabij ho, Sebasttyene! Za to, co udělal Donně. Zabij toho kripla se zjizveným ksichtem! Zabij toho hnusného starého čaroděje! Za to, co nám udělal!

Znal ten hlas. Jen si vzpomenout ... Patřil někomu cizímu v jeho snu. Zděšení se přelilo přes vztek, když si Sebasttyen uvědomil, co dělá.
Jdi. Jdi a zabíjej!

Přesně to dělal. Zabíjel. Starce nad hrobem, jen ho do něj strčit. Zabíjel mistra Ragnostiče, zabíjel Vědoucího a netušil proč.

Za to, co udělal Donně. Namítl hlas v jeho hlavě, ale bylo to málo.

Ti, co mohli za Donnabellinu smrt, byli odsouzeni a popraveni. Vévoda Kirryl z Donghu byl rozčtvrcen, zatímco jeho kumpáni přišli o hlavu nebo se zhoupili na provaze.

Nejbližší spáč se převálil. Někdo promluvil ze spaní, další si hlasitě pšoukl, ozývalo se mumláni a chrápání.

Sebasttyen uvolnil sevření a muž pod ním – mistr Ragnostič – zalpal po dechu. Dlouhé bílé vlasy měl rozhozené po slavníku, bělmo vytřeštěných očí svítilo do tmy. Ještě několikrát Sebasttyena slabě udeřil, zatímco se snažil vpravit do plic trochu vzduchu.

A pak zavřískl.

Byl to pronikavý, zoufalý skřek umírajícího zvířete. Plný strachu, bezmoci a vzteku.

Spáči kolem nich se začali probouzet.

V té chvíli už byl ale Sebasttyen v pohybu.

Mířil mezi jednoduchými postelemi k východu. Několikrát se bolestivě udeřil do kolene, někdo ho chytil a on měl co dělat, aby se mu vysmeknul, nemocní se probouzeli, zatímco čaroděj dál vřískal do noci.

Sebasttyen byl na pár kroků od hlavní uličky, když se do špitálu vříteli felčar s pomocníky a rozsvícenými kahanci.

Rychle se přikrčil za jednu z postelí a počkal, až kolem něj přeběhnou. Potom se zvedl a srazil se s vytřeštěným pohledem nemocného. Muž se nestačil ani nadechnout a tvrdá rána pěstí ho poslala zpět do říše snů.

Sebasttyen zůstal příkrčený a souběžně s hlavní uličkou mířil mezi rozespálými lazary k východu. Na pár postelí od něj musel znovu

zastavit, protože do špitálu vběhla dvojice gardistů. Jeden se rozběhl za felčarem a jeho fámuly, druhý – prošedivělý veterán s kdysi několikrát přeraženým nosem – zapálil louč na stěně a zůstal stát u dveří. Podle distinkcí patřil k Ruppertově jednotce.

Sebasttyn bezhlesně zaklel, otřel si pot z obličeje a vyhlédl nad rám postele.

Rozvaloval se na ní chlapíček jako věchýtek a bez ohledu na vřískání mistra Ragnostiče a lomoz ostatních spáčů spokojeně odfukoval. Sebasttyn dal z pokleku do úderu veškerou sílu.

Chlapíček se chytil za rozkrok a zaječel, jako kdyby ho na nože brali.

Přeražený nos se k němu okamžitě vrhnul.

Sebasttyn zajel pod postel, jen tak tak se vyhnul zapáchajícímu nočníku, a než si gardista čehokoli všiml, protáhl se za jeho zády dveřmi ven.

Zbytek už bylo ryzí *delirium*.

Měl pocit, že za sebou slyší hlasy. Chodba před ním dělala věci, které chodby obvykle nedělají. Plavala. Uhýbala mu pod nohama. Smršťovala se a zase se roztahovala. Hlasy za ním zněly jako ze dna hlubokého jezera.

Jsi vrah!

Hnal se chodbami, klopýtal, padal a zase se zvedal.

Jsi vrah!

Pot se z něj jen řinul, hlava mu třeštila, sípavě dýchal.

Jsi vrah!

Vztek byl pryč. Pocit, že zklamal, byl pryč. Zůstal zmatek a čirý, neředěný strach.

Jsi vrah!

Černý lotos a vypětí posledních dnů si znovu přišly pro žold.

Jsi –

I přes to, že se jeho útěk změnil v horečnatý sen, Sebasttyn uměl najít cestu do kasáren. Věděl, kudy se vydat, aby nikoho nepotkal. Znal zkratky, průchody. Byl myší, která se narodila v labyrintu. Nic jiného neznal. Jen Palác.

Nakonec se zhroutil pár kroků od kasáren.
A tam ho také našli.

„Kadete?“

Někdo ho pleskl po tváři.

„Kadete. Proberte se.“

Sebasttysten rozlepil oči.

Byl den a když rychle zatěkal pohledem kolem sebe, zjistil, že leží v lazaretu kasáren. Lazaret jako špitál, jen mnohem menší. Zachvátila ho panika. Vzpomněl si na toho zjizveného starce. Vzpomněl si –

„Kadete?“

Otočil se na toho, kdo na něj mluvil. Kdo ho probudil.

Před ním seděl velitel Kristoff. Ve vráskách a přísných linkách kolem úst mu utkvěl ustaraný, soustředěný výraz. Očima uvězněnými mezi víčky si Sebasttysten upřeně prohlížel. Zpoza jeho zad vykukoval Gregg.

Neodbytná myšlenka z knihovny, že mu něco důležitého uniká, se znovu zatřepetala na okraji Sebasttystenova vědomí. Tentokrát ji ale zachytil, jako se motýl opatrně chytá do dlaní. Věděl, že až přijde čas, bude stačit, aby rozevřel ruce.

„Jste v pořádku, kadete?“ zeptal se velitel Kristoff.

Sebasttysten chtěl promluvit, ale vyprahlé hrdlo mu to nedovolilo. Proto jen přikývl.

„Stává se vám to často, kadete?“

Sebasttysten pomalu zavrtěl hlavou.

„Dejte mu napít,“ řekl Kristoff, aniž na něj přestal upírat pátravý pohled.

Když mu Gregg podal vodu a Sebasttysten pil, měl pocit, že velitel gardistů ví všechno. Že umí tím pohledem vyvrátit člověku díru do hlavy, že do ní umí nahlédnout a vzít si, co potřebuje.

„Stává se vám to často, kadete?“ zopakoval Kristoff svoji poslední otázku.

Možná všechno nevěděl.

„Nerozumím,“ vysoukal ze sebe Sebasttysten, ačkoli rozuměl dobře.

„Náhlá slabost. Mdloby.“

„Ne. To bylo poprvé,“ zalhal.

Velitel Kristoff z něj nespouštěl oči.

„Potřebujeme schopné gardisty. Zvláště teď, v téhle době.“

Sebasttyen opatrně přikývl.

„Pokud se na službu v gardě necítíte, přeřadíme vás jinam.“

„Ne, pane. Služba je můj život.“

Kristoff se dál tvářil jako kámen. Dovolil si jen krátké přikývnutí.

„To rád slyším, kadete.“ Pak se pohnul, rychleji než dokázal Sebasttyen jakkoli zareagovat, a vmáčkl mu silné prsty mezi čelisti a odhalil mu dásně.

„Chápu, že je služba náročná,“ zvedl konečky prstů před Sebasttyenovy oči. Byly černé. „Ale dobře vám radím: omezte tohle svinstvo.“

Sebasttyen polkl. Kristoff si otřel prsty o kalhoty.

„Pokud je služba opravdu váš život, obětujte jí ho celý. Jak jsem říkal, potřebujeme schopné gardisty, žádné vymazané trosky.“

Sebasttyen se kousl do rtu a zatvářil se zahanbeně. Velitel Kristoff se zvedl.

„Kdybyste se zrovna někde *nesjížděl*, jak tomu mezi sebou říkáte, věděli byste, že se v noci někdo pokusil zabít mistra Ragnostiče.“

Kristoff stál nad Sebasttyenem jako socha. Vyvrtal díru a teď čekal, co z ní vyteče. Za očima uvězněnými mezi víčky sídlila možná unavená, možná ztrhaná, přesto jako čepel dobře nabroušeného meče ostrá mysl.

„Já –“

„Budu vás sledovat, kadete. Počítejte s tím.“

Pak se otočil, zle se podíval i na Gregga a odešel z lazaretu.

Bylo ticho. Někde vzadu cinklo železo o sklo. To se Sušinkovi ulevilo.

„Nemysli si, že ti po tomhle nezpřerážím ruce,“ ušklíbl se Gregg, když si přisednul na postel.

Sebasttyen upustil potlačovaný výdech a opřel si hlavu o slavník.

„Co to mělo znamenat, Greggu?“

„Našli tě před kasárnama. Tu noc, co se někdo pokusil vymáčknot život z Ragnostiče. Tukan se mohl pominout.“

„Tu noc...?“

„Spal jsi skoro dva dny.“ Ted' si ho pátravě prohlížel Gregg. „Nechceš mi něco říct, Basty?“

„Já? Nic nevím. Spal jsem skoro dva dny. Před tím jsem se *sjel*. Hnusně. Už to neudělám –“

„Tímhle ji zpátky nepřivedeš.“

Sebasttyen mlčel.

„Co se stalo? Kdo je Ragnostič?“ zeptal se pak.

„Prý nějaký čaroděj. Vědoucí. Staroch, ležák, který to má v hlavě zpřeházené.“

„Proč by ho chtěl někdo zabít?“

„Už zase začínáš?“

„Ne, vážně. Rupperta pochopíš. Víš, jaký byl. Ten mohl někomu pít krev. Ale šílený čaroděj? Proč zabít někoho, kdo je skoro mrtvý? Stačí si počkat.“

„Ty toho nenecháš.“

„Nenecháme.“

Gregg se zamyšleně kousal do rtu.

„Děje se něco, Greggu?“

Než mohl jeho kumpán odpovědět, přivalil se Sušinka. Byl to typ tlustocha, který je rád, že je tlustý. Dobromyslná prasečí očka se mu jako vždy leskla dobrou náladou. Sušinka to s černým lotosem uměl.

„Jak ti je, troubo?“ zeptal se přívětivě.

„Myslím, že lepší to být nemůže,“ utrousil místo Sebasttyena Gregg a zvedl se.

„Můžu se vrátit do služby, Sušinko?“

„Zítřa, chlapče. Polež si, odpočiň si, naber síly. Dáme tě tu dohromady.“ Tlustý felčar na něj mrknul a odvalil se.

„Opovaž se od něj cokoli brát,“ řekl Gregg.

Sebasttyen rozhodil ruce a zatvářil se nevinně.

„Budu vás sledovat, kadete,“ napodobil Gregg velitele Kristoffa. „Počítejte s tím, že vám zpřerážím ruce.“

Sebasttyen mu zasalutoval. Gregg ještě nerozhodně přešlápl, jako by chtěl něco říct, ale než se k tomu odhodlal, raději odešel.

Sebasttuyen zůstal v lazaretu do druhého dne. Společníky mu byli dva gardisté zranění v souboji, dobrácký Sušinka, vzpomínka na vraždu ... a na neúspěšný pokus o další.

Jsi vrah.

Mohl za to všechno černý lotos? ptal se sám sebe. Mohly ho halucinace přimět k vraždě? A proč zabil Rupperta? A Ragnostiče ne? Protože zabít ozbrojeného šermíře je jedna věc a nemohoucího starce druhá? Zastavil ho *kodex cti*, který do gardistů vštěpovali jejich velitelé? A proč si na poslední lotosovou seanci nevzal meč a dýku?

Kromě neodbytných otázek zaměstnával Sebasttyena také strach.

Přitom strach z toho, že ho odhalí jako vraha, nebyl ten nejhorší. Sebasttuyen se mnohem víc bál dvou temných propastí. A toho, že by do nich mohl znovu spadnout.

Přesto když odcházel z lazaretu, vzal si od Sušinky – aniž by dokázal vysvětlit proč – novou dávku černého lotosu.

„Pořád si nemyslím, že je to dobrý nápad, Basty,“ zašeptal Gregg.

„Ty a tvoje strachy.“

„Měli bychom to nechat na Tukanovi, Kristoffovi, na –“

„Tukan nechytí ani slepou myš v kole. Tak jsi to říkal. A Kristoff a velení? Chytili snad někoho?“

„Ale –“

„Nemusíš tu být, Greggu. Nenuťím tě.“

Gregg neodpověděl. Možná proto, že kolem zrovna prošel jeden z Fallarionových fámulů, možná proto, že mu došly argumenty.

Krčili se za zažloutlými a zpuchřelými mapami v rámech, potlačovali nutkání kýchat a odháněli neodbytné moly. Bylo k večeru, mezerami mezi závěsy se do knihovny vkrádala tma. Světlo poskytovaly jen zapálené svíce a kahance.

„Proč nepromluvíš přímo s Fallarionem?“ zeptal se Sebasttyena Gregg.

Vyrazili sem hned, jak jim skončila služba.

„Posledně nic nevěděl. A taky...“

„Taky co?“

„Nevěřím už nikomu.“

„Ale –“

„Jen tobě. A ... sobě,“ zalhal Sebasttyn.

Proto byli tady. Za mapami. Ukrytí ve stínech.

V knihovně bylo už jenom pár lidí. Někteří rovnali svazky, jiní uklízeli. Další vedli vášnivé disputace nad otevřenými manuskripty. Byl mezi nimi i mistr Fallarion. Vínovice z jižních svahů Andhrusetu tekla proudem.

„Teď, Greggu,“ zavelel Sebasttyn.

Propletli se mezi vratkými zaprášenými sochami a kolem sloupů podpírajících galerii. Než vstoupili na zadní schodiště, Sebasttyn Gregga zarazil.

„Po stranách. Po stranách,“ zašeptal a sám šel kumpánovi příkladem.

Po okraji schodiště, kde dřevo nejméně vrzalo, se přitisknutí k zábradlí proplížili na galerii. Byla tu tma, ale s tím počítali – měli s sebou lampu zlodějku a křesadlo.

Tentokrát šel Sebasttyn najisto. Našel sto dvacátý třetí svazek *Jediné a Pravé Paměti Lidstva*. Gregg mezitím zapálil lampu.

„Vidíš,“ zašeptal Sebasttyn, „tady někde to musí být.“

Gregg se nervózně kousal do rtů.

„Podívej, tady,“ přisunul před něj Sebasttyn mohutnou kroniku a ukázal prstem.

„Basty, já ...“

„Co je zase?“

„Já ... já neumím číst.“

Sebasttyn se na něj zadíval.

„Máte vážné nedostatky ve vzdělání, kadete,“ napodobil Tukana a pak dodal: „Dobře, budeš mi muset věřit.“

„Věřím ti, Basty.“

Sebasttyn po něm vrhl ještě jeden nevyzpytatelný pohled, ujistil se, že společnost dole v knihovně pokračuje v učené rozpravě a nasávání vínovice, a pak se začel.

„Píše se tu, že mistr Ragnostič, jeden z nejlepších Císařových magiků, se vrátil z daleké cesty za oceánem.“

„Ze Země zapadajícího slunce.“ Gregg sice neuměl číst, ale paměť měl dobrou.

„Tak. Přivezl odtamtud poselství a pozdravy od tamějšího nebeského imperátora Hytto Hirra, a navíc i zlato, hedvábí a černý lotos...“

Teď se pro změnu nevyzpytatelně podíval na Sebasttyena Gregg.

„Dobře, dobře,“ zamluvil to Sebasttyen. „Co tu máme dál...“ Chvilí tiše četl a bezhlesně u toho pohyboval rty. „Není tu nic. Nic dalšího. Ragnostič dostal řád od Císaře a znovu se vydal na cesty...“

Sebasttyen zmlkl, jezdil prstem po pergamenu, otáčel stránky, něco si pro sebe mumlal. Gregg ho napjatě sledoval a čas od času se snažil zaslechnout něco z konverzace dole. Z disputace se pomalu, ale jistě stávalo opilecké blábolení.

„Tady je to.“

„Co, Basty? Co jsi našel?“

„Spolek hlavy.“

„K němu patřil Ruppert, jak jsi říkal.“

„Ruppert... a taky Ragnostič.“ Sebasttyen se zamyslel. „Spolek přátel předčasné smrti.“

„Šel jsi najisto, Basty, vid? Nechtěl sis to jen potvrdit.“ Greggovi to páliło. Tentokrát rychleji než obvykle.

Sebasttyen se rozhlédl. Vypadalo to, že zuřivě přemýšlí.

„Musí to tady někde být. Počkej tu na mě,“ řekl Greggovi, sebral lampu zlodějku a zmizel na galerii.

Společnost se dostávala do varu. Skoro to vypadalo, že se slovní potýkání změní ve strkanici. Kdo by to do těch písmáků a škrabalů řekl.

Sebasttyenovi to nicméně pomohlo, aby se nepozorovaně přemístil do té části knihovny, kde byly archivovány svazky o zbraních, slavných bitvách, válečných metodách a konstrukcích bojových strojů. Nechyběly tu ani životopisy vyhlášených vojevůdců a dobyvatelů.

Sebasttyen věděl, kde hledat. Po Donnabellině smrti strávil v knihovně měsíce. Pomáhal Fallarionovi rovnat knihy, oprašovat letité folianty i potrhané mapy, chodil sem zapomínat. To ale neznamenalo, že by se nerozhlížel.

Nakonec našel, co hledal.

„Basty, já –,“ zkusil namítnout Gregg, když se k němu Sebasttyen vrátil.

„Klid. Mám to. Podívej.“

„Co to je?“

„Přečtu ti název. *Západní techniky vedení boje a kterak je ovládati.*“

„Hm.“

„*Sepsal mistr Ragnostič, slovníkový magik Císařova dvora.*“

„Nerozumím.“

„O tomhle mi přeci říkal Fallarion. O západních technikách vedení boje. Proto vznikl Spolek hlavy. Aby naučil Císařovu gardu je ovládat.“

Sebasttyen zalistoval útlým svazečkem. Kromě textů v něm byly také neumělé nákresy. Bojovníci v různých, mnohdy prapodivných bojových pozicích, s holemi, jedním či dvěma krátkými meči i bez nich.

„Říká ti to něco?“ zeptal se Sebasttyen Gregga.

„Přijde mi to dost legrační. Podívej, tohle neuděláš, aniž by sis neutrhнул –“

„Nic takového u gardy zavedeno nebylo. Nikdo nás nic takového neučil.“

„Ne,“ přitakal Gregg.

„Něco ti ukážu,“ odhodil Sebasttyen *Západní techniky vedení boje a kterak je ovládati.*

Překročil otevřenou kroniku a sáhl po sto dvacátém čtvrtém svazku *Paměti*. Vzrušeně v něm zalistoval, lampa zlodějka drobně prskala, společnost v knihovně už měla fázi *latentní agrese* za sebou. Ozývalo se nezřetelné mumlání, někdo se pokusil zpívat, jiný hlasitě pochrupoval.

Za okny se rozezněly palácové zvony. Neměli moc času, pokud tady nechtěli strávit noc.

Sebasttyen to konečně našel.

„Vidíš? Tady,“ zašeptal vzrušeně.

„Vidím, ale nepřečtu.“

„Mistr Ragnostič zešílel. Píše se tu: *Důsledek špatně vedených magických operací a expe... experimentů. Nedostatek odbornosti. Nedostatek soudnosti.* Něco čarodějovi vypálilo mozek.“

„Proto taky leží v palácovém špitále.“